

ПРОТОКОЛ

№ 191

гр. Пазарджик, 03.04.2024 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – ПАЗАРДЖИК в публично заседание на трети април през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Минка П. Трънджиева

Членове: Венцислав Ст. Маратилев
ИВАНИНА ИГН. ИВАНОВА

при участието на секретаря Петя Кр. Борисова
и прокурора С. Г. Я.

Сложи за разглеждане докладваното от Венцислав Ст. Маратилев Въззивно гражданско дело № 20245200500144 по описа за 2024 година.

На именното повикване в 09:30 часа се явиха:

За жалбоподателя ПРОКУРАТУРА НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ, се явява прокурор С. Я. от ОКРЪЖНА ПРОКУРАТУРА ПАЗАРДЖИК.

Не се явява ответникът по въззивната жалба А. А. К., редовно призован.

От неговия пълномощник адв.С. М. е постъпило писмено становище с което моли да се даде ход на делото в отсъствие на представител на ответника. Взема се отношение по депозираната въззивна жалба.

Прокурор Я. : - Да се даде ход на делото.

Съдът намира, че няма процесуална пречка по даване хода на делото. За днешното съдебно заседание страните са редовно призовани, поради което и на основание чл.142,ал.1 от ГПК

О П Р Е Д Е Л И:

ДАВА ХОД НА ДЕЛОТО

ДОКЛАДВА СЕ ДЕЛОТО

С решение на в.ски районен съд №19 от 16.01.2024г. постановено по

гр.д.№20235210100700 по описа на съда за 2023г. **Е ОСЪДЕНА** Прокуратурата на Република България, гр. с., бул.,в.“ 2 **ДА ЗАПЛАТИ** на А. К., с ЕГН *****, с настоящ адрес: град в., ул. „Б” № 30, на основание чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ сумата от **3000 лева**, представляваща обезщетение за неимуществени вреди, претърпени вследствие на обвинение в извършване на престъпление, по което е признат за невиновен с Решение № 27 от 24.04.2023г., по административно наказателно дело № 31 по описа за 2023г. на РС в., влязло в законна сила на 10.05.2023г., ведно със законната лихва върху нея от датата на предявяване на иска-24.07.2023 г. до окончателното изплащане на сумата, **както и за сумата от 1000 лева**, представляваща обезщетение за имуществени вреди, претърпени вследствие на обвинение в извършване на престъпление, по което е признат за невиновен с Решение № 27 от 24.04.2023г., по административно наказателно дело № 31 по описа за 2023г. на РС в., влязло в законна сила на 10.05.2023г., ведно със законната лихва върху нея от датата на предявяване на иска-24.07.2023 г. до окончателното изплащане на сумата, като **Е ОТХВЪРЛЕН** предявения иск за неимуществени вреди за разликата над уважения размер от 3000 лв. до пълния претендиран от 4000 лв.

ОСЪДЕНА Е Прокуратурата на Република България, гр. с., бул. „в.“ 2 **ДА ЗАПЛАТИ** на А. К., с ЕГН: *****, с настоящ адрес: град в., ул. „Б” № 30, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сумата от 8 лв., представляваща заплатена държавна такса.

ОСЪДЕНА Е Прокуратурата на Република България, гр. с., бул. „в.“ 2 **ДА ЗАПЛАТИ** на адв. С. Й. М.- АК Пазарджик, личен № *****, със служебен адрес: гр. в., бул. Хан Аспарух, № 21,, бл. Б, ет. 1, ап. 10, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК във връзка с чл. 38, ал. 2 ЗА, сумата от 700 лв., представляваща разноски в настоящото производство.

Решението се обжалва в осъдителните му части от Прокуратурата на Р България с въззивна жалба с вх.№957 от 07.02.2024г. подадена от прокурор при РП-в..Твърди се, че неправилно съдът е приел, че ищецът е бил оправдан по водено срещу него наказателно производство и че без да ангажира доказателства за твърдени от него негативни изживявания и претърпени неимуществени вреди му се следва присъждана на обезщетение. В тази връзка се поддържа, че съдът не е съобразил доводите на Прокуратурата направени в отговора на исковата молба. Акцентира се, обезщетение по чл.2 т.3 от ЗОДОВ се дължи когато лицето е оправдано ,като в случая не е бил предаден на съд с обвинителен акт, а е внесено предложение за освобождаване от наказателна отговорност с налагане на административно наказание за управление на МПС в срока за изтърпяване на ПАМ за временно отнемане на СУМПС, при установено отнемане на ищеца на всички контролни точки и управлявал МПС като неспособно лице, като

съдът го е признал за невиновен по внесеното обвинение, но му е наложил административно наказание за нарушение на ЗДв.П. Акцентираща се, че и в двата случая /престъпление и административно нарушение/ става дума за наказателно преследване и че съдебната практика приема, че инкриминираното административно нарушение има характер на наказателно обвинение, а административно-наказателна санкция се приравнява на осъждане /цитира се ТР №3 от 22.12.2015г. на ВКС, както и приетата през 2017г. разпоредба на чл.305 ал.6 от НПК. От тази гледна точка жалбоподателят посочва, че нормата на чл.2 ал.1 т.3 от ЗОДОВ предвижда, че се дължи обезщетение на лице, което въпреки липсата на противоправно поведение, е следвало да търпи неблагоприятните последици от наказателно преследване и че в случая **не е налице** липса на противоправно поведение доколкото е налице нарушение на закона и е наложено наказание за това или е реализирано наказателното преследване и че се касае за административно наказание глоба при различна степен на обществената опасност. Като втори довод се изтъква липса на осъществен състав на общата деликтна отговорност като липса на вреди, които да са в пряка и непосредствена последица от повдигнатото срещу лицето обвинение и че в случая се касае по-скоро за абстрактни субективни възприятия, а не реално настъпили неимуществени вреди и без липса на ангажирани доказателства тези усещания да се дължат на действията на разследващите. Твърди се, че в исковата молба са описани нормални негативни преживявания, свързани със стрес, притеснения и неудобства за всяко лице, които принципно едно висещо наказателно производство би могло да предизвика поради репресивния си характер и че в случая такива данни липсват за ищеца. Включително липсва установена от ищеца причинно следствена връзка между преживяванията му и дейността на Прокуратурата на Р България. Посочва се, че твърденията на ищеца за негова порядъчност, честност и добронамереност противоречат на установено в наказателното производство, а именно наличие на трайно установена нагласа у ищеца на незачитане на закона-правилата за движение по пътищата и във връзка със самото обвинение и с оглед на мотивировката на съда да му наложи максималното предвидено по закон административно наказание за извършеното от него нарушение, които възражения на Прокуратурата не били взети в предвид. При условията на евентуалност жалбоподателят поддържа довод за завишеност на обезщетението по размер с признат от съда интензитет на увреждането значително превишаващ обикновените подобни случаи, и доколкото наказателното производство срещу него е протекло бързо, с взета най-леката мярка за неотклонение “подписка” и при неизвършвани процесуални действия с участието на ищеца, които обстоятелства не доказвали подобен висок интензитет на увреждането.

Моли да се отмени решението в осъдителните части и се отхвърли иска или се редуцира размера на обезщетението, както и разноските. Няма ангажирани доказателства пред въззивната инстанция.

Постъпил е писмен отговор от насрещната страна А. К. чрез адв. С. М., в който жалбата се квалифицира като неоснователна и се моли да не се уважава. Поддържа се, че ищецът е бил привлечен като обвиняем, като делото е внесено в РС-в. където е образувано АНД №31 от 2023г., по което К. е признат за невиновен, предвид на което ищецът претърпял неимуществени вреди. Имууществената претенция като обезщетение съответствала на 3 МРЗ за 2024г. при ненарушен принцип за пропорционалност при репарирание на

вредите, като обвинението е отпаднало 4 месеца след привличането на ищеца като обвиняем и делото е преминало през съдебната фаза, при направена му криминалистическа регистрация свързано с търпяно унизително отношение в процеса на снемане на отпечатъци и фотографирането му. По отношение на имуществените вреди се поддържа, че същите са установени по размер предвид ангажиран процесуален представител и защитник и представляващи заплатено адвокатско възнаграждение, заплатена в брой и въз основа на сключен договор за правна защита и съдействие, като размерът съответствал на чл.13 ал.2 т.2 от НМРАВ от 2004г.,като съдебните разноските пред първата инстанция са присъдени по силата на закона и са определени по смисъла на чл.7 ал.2 т.1 от Наредбата и че в случая се касае за два осъдителни парични иска ,при което общия размер на възнаграждението по Наредбата е от 700лв.Моли да се отхвърли изцяло въззивната жалба с присъждане на разноски за въззивната инстанция.Няма ангажирани доказателства пред въззивния съд.

Прокурор Я.: - Нямам възражение по доклада. Поддържахме въззивната жалба срещу осъдителната част на решението на РС. Оспорваме отговора срещу въззивната жалба. Нямам доказателствени искания.

Съдът счете делото за изяснено, затова

О П Р Е Д Е Л И :

ДАВА ХОД НА УСТНИТЕ СЪСТЕЗАНИЯ

Прокурор Я.: Смятам, че решението на Районния съд в осъдителната част е неправилно. Във въззивната жалба сме посочили подробно няколко обстоятелства. Едното обстоятелство е това, че независимо, че ДП е било внесено в РС, не с обвинителен акт, а с предложение за налагане на административно наказание по чл.78а от НК, по делото е установено, че обвиняемият в случая, настоящият ищец, е извършил административно нарушение по ЗДП и поради тази причина Районният съд е приложил чл.305 ал.6 от НПК, оправдал го е по повдигнатото обвинение по чл.343в ал.3 от НК, но му е наложил за същото деяние административно наказание по ЗДП.

Поради тази причина ние считаме, че в случая, както е практиката на Европейския съд по правата на човека и сме посочили практика на ВКС в жалбата налице е наказателно преследване. В случая се приравнява наказателното преследване за административно нарушение, наказателното преследване е за извършено престъпление затова е въведено вече правилото не два пъти за едно и също нещо. Смятам, че е налице пак наказателно преследване. В случая Районният съд не е обсъдил тези факти по наказателното дело, не е обсъдил възражението, което е направено от прокуратурата пред първата инстанция. В тази насока липсва мотив при произнасянето на Районния съд със своето решение. Налице е едно изменение на обвинението, от обвинение за престъпление на лице, обвинение за извършено административно нарушение, което съответно ищецът е понесъл административната санкция. В случая е налице едно противоправно поведение от страна на самия ищеца и дори да се приеме абстрактно, че в следствие на наказателно преследване той е имал притеснения, все пак от това противоправно поведение от негова страна говори за една установена нагласа у ищеца за незачитане на закона. Това негово поведение е обсъдено и в решението на наказателния съд, с което му е наложена санкцията за самото административно нарушение. Моля да обърнете внимание на това наше възражение, тъй като Районният съд също не го е обсъдил, липсват мотиви в тази посока. На трето място ако приемете, че са налице увреждания в частта за неимуществените вреди, моля да намалите размера на присъденото обезщетение, тъй като считаме, че тази сума от 3000 лева е твърде висока. Все пак ДП е протекло в рамките на 3 – до 4 месеца максимум с влизане на решението в сила. Мярката за неотклонение „Подписка“ е била една от най-леката мерки за неотклонение. В тази насока моля да се произнесете по нашата въззивна жалба.

Съдът

О П Р Е Д Е Л И:

ОБЯВЯВА устните състезания за приключили.

ОБЯВИ, че ще се произнесе със съдебен акт в законния срок – до 3.5.2024г.

Протоколът се изготви в съдебно заседание, което приключи в 09.44
часа.

Председател: _____

Секретар: _____